

“Els empresaris tenen una funció social”

Pere Alzamora explica en aquesta entrevista l'evolució de la fàbrica de capsos del seu pare al carrer Crivillers d'Olot a l'actual grup Alzamora
Ha estat guardonat amb la Medalla de la Ciutat

Defuig els elogis. Quan se li diu que s'ha avançat a maneres de fer ara de moda com la responsabilitat social de les empreses o el voluntariat, simplement diu que ha tingut sort a l'empresa i que això li ha permès poder ajudar. Pere Alzamora és un empresari d'èxit i la prova n'és el grup que inclou Gràfiques Alzamora i Alzamora Packaging, amb seus a Girona i Sant Joan les Fonts, respectivament. Ara, l'Ajuntament d'Olot ha reactivat la concessió de distincions atorgant-li per unanimitat la Medalla de la Ciutat. Ell ho ha agraït amb un agraïment a les persones que han format i formen part del grup afirmant que sense ells no haurien arribat on són ara.

Tot va començar en un edifici del carrer Crivillers d'Olot? Sí. Això va ser l'any 1900. La família del meu pare va venir a Olot, perquè l'avi era tinent coronel i hi va ser destinat. El meu pare, Pere Alzamora, va comprar una petita impremta d'aquest carrer i la llibreria que també hi havia a Valentí Guardiola. I va tenir la idea de fer capsos. I això va fer créixer el negoci? Sí, perquè, a Olot, hi havia moltes indústries que feien gènere de punt i, més endavant, d'embotits, i ell va veure que calien capsos per empaquetar els productes i, en el primer cas, també plantilles per a la confecció de roba. Vaja, que vostès són precursors del packaging? Es pot dir que sí, perquè de la capsa normal, la de cartró compacte, van introduir més endavant la folrada i, cap als anys 50 del segle passat, la de cartró ondulat, que va ser molt important per a l'emalatge exterior. I la llibreria del Crivillers? Com he dit ja hi era quan el pare va comprar la impremta i va ser important com a punt de reunió, de trobada amb els clients. Com i quan s'incorpora vostè a l'empresa? M'anava formant a l'escola de belles arts d'Olot, a l'escola particular de l'artista olotí Lluís Carbonell i a Girona, en concret, amb Ramon Font de Santa Eugènia, de qui vaig aprendre la tècnica de la litografia, però, l'any 1951 va morir el meu pare. Això va precipitar les coses? Sí, amb dinou anys, vaig fer-me càrrec del negoci. El vam tirar endavant juntament amb la meua mare, la meua germana Adela i la meua tieta Irene. Vaig aprendre l'ofici amb els que en aquell moment formaven l'empresa, a qui estic profundament agraït. Però aviat van marxar del centre d'Olot. Sí, perquè havíem de tenir un magatzem en un altre edifici i vam voler traslladar-nos a uns terrenys que teníem al sector del Pont, al barri de Sant Cristòfor, però, van desistir, perquè l'accés, en aquell moment, era pel pont de Santa Magdalena, que era massa estret per al pas dels camions. I vam apostar per anar al Pou del Glaç. Això va ser l'any 1961, un moment en què Alzamora comença a créixer i fins ara. Al Pou del Glaç, hi vam construir la nova fàbrica, que vam anar ampliant segons les necessitats i al ritme de la revolució tecnològica i de creixement industrial que es van produir. Quins són els moments que vostè considera clau de tot aquest procés? Són molts. L'any 1963, per exemple, van posar en marxa la primera màquina del sistema offset i això ens va permetre passar de la impremta a la litografia i, per tant, del negre a un color. Tot plegat ens va obrir un ventall de possibilitats com per exemple fer postals en color. És a dir, que ens va permetre entrar en un segment de mercat nou, fent caixes litografiades. I després? Van venir molts més canvis, amb maquinària per fer dos colors, quatre..., vam introduir el disseny, tècniques com l'encunyació, el plegat, etc. Què vol dir, que es va introduir el disseny? Que fins a principi dels anys seixanta hi havia una dependència de Barcelona quant a disseny. Olot era i és una ciutat d'artistes i nosaltres vam muntar una secció de disseny, una oficina de disseny amb artistes com Nicolau Gironès, Quim Domene... i molts d'altres. I això va ser clau. Per què? Perquè vam poder oferir un servei integral: estudiàvem l'envàs, i integràvem el disseny i produïem el producte que el client ens havia demanat a un preu raonable. I la fàbrica del Pou del Glaç es va fer petita? Sí. Va arribar un moment en què teníem l'empresa partida en quatre locals. A part de la fàbrica del Pou del Glaç, teníem locals al Pla de Dalt i a la Solfa.

A part, que va ser una època

que vam crear Cartolot, dedicada a la producció de cartró ondulat. I les gràfiques? La vam traslladar a Girona. Tot va venir de la proposta de Dalmau Carles Pla d'entrar a formar part d'aquesta societat. Ho vaig fer per amistat. Més endavant vam fer la fàbrica de Gràfiques Alzamora, que va ser la primera que va fer edició digital a les comarques gironines. Amb els anys, cadascun dels meus fills es va posar al capdavant de les empreses del grup i hi continuen, excepte en el cas de Cartolot que es va vendre a un altre grup. I vostè? Jo sempre he estat més vinculat al packaging, és una activitat més creativa. I, ara, encara m'agrada mantenir-hi el contacte. Jo no sé anar al cafè. Després d'aquest parèntesi, tornem al Pou del Glaç. Quan decideixen el trasllat a la fàbrica actual de Begudà? Es pot dir que el trasllat es va començar a gestar l'any 1973, quan vaig comprar uns terrenys propers a la carretera de Girona, no pas l'actual autovia, perquè lògicament no existien els túnels de Castellfollit de la Roca, ni per tant el traçat actual. Vam obrir la nova fàbrica d'Alzamora Packaging de Begudà, en municipi de Sant Joan les Fonts, però al límit amb Olot, entre l'any 2003 i el 2004. Sé que li costa parlar de la seva vessant altruista, solidària... però ha estat un dels inputs pels quals se li ha concedit la Medalla de la Ciutat. Vostè ho relativitza. Per què? Perquè jo sempre he considerat molt important poder ajudar els altres. En el meu cas personal, ho he pogut fer perquè he tingut la sort de tenir una fàbrica que ha anat bé. Hi ha gent que, encara que vulgui ajudar, no pot. No ha estat pas el meu cas. Què pensa quan es parla d'empreses responsables compromeses amb el seu entorn social, de voluntariat...? Que Olot és pionera en aquests temes i, com a Olotí, això m'afalaga. Cal tenir en compte que Olot és capdavantera amb entitats com la Caritat, dedicada inicialment a tenir cura dels més necessitats, per posar només un exemple. I cal tenir en compte que estem parlant d'una entitat centenària. Suposo que en aquesta vessant solidària hi tenen a veure els antecedents familiars? I tant! El meu pare m'ho va ensenyar. Ja he dit abans que era tinent coronel, però servia a la Creu Roja. També hi fan els mestres que vam tenir, els quals recordo amb molt d'afecte. Amb quines entitats ha col·laborat? En moltes. De fet, ja de jove havia participat en moltes coses com en la confecció de les catifes de Corpus, a la caravana comercial de la volta ciclista de les Festes del Tura, al concurs de carrosses, les nedades al Tussols abans de participar en la fundació del Club Natació Olot... Esmenti-me'n alguna. He donat suport a entitats com l'escola d'educació especial Joan XXIII d'Olot, a la Cooperativa La Fageda de Santa Pau... D'algunes n'he estat president. N'hi ha moltes més... Sí, la Caritat, més endavant Càritas... La gent d'Olot tenim molta sensibilitat amb els problemes dels altres. Potser hi fa l'orografia i l'aïllament de tots els anys en què per falta de bones comunicacions costava desplaçar-se a Olot i cap a fora. Hi ha molta gent no Olotina que ens diu que tenim fama de

tancats i deu ser a causa de l'orografia. I un Olotí amb Medalla de la Ciutat, què n'opina d'aquesta fama de tancats? Només puc dir que, a vegades, tant de verd, i més aquest any en què ha plogut tant, a vegades m'aclapara. Haig d'aclarir, però, que la meva mare era de Begur i que, tota la vida, als estius, he estat entre barques. Sóc molt d'Olot, però enyoro el mar, si no hi vaig sovint. Com va reaccionar quan li van dir que li concedien la Medalla? Em va sobtar molt. Mai no hi havia pensat. No me la mereixo. Va ser una satisfacció inesperada i ho agraeixo molt. Potser va ser el reconeixement més general a la importància que ha tingut i té l'activitat industrial a Olot? La indústria ha donat i dona molta vida. No s'ha tingut mai gaire en compte que els empresaris fan molt per a l'economia de la zona on tenen les seves empreses. Sempre he tingut, igual que els altres empresaris, un esperit de responsabilitat i de compromís amb la Garrotxa. De fet, he dedicat més hores a la feina que no pas a la família. Què li sembla que l'Ajuntament hagi reactivat la política de protocols i distincions? Molt bé. Hi ha molta gent que se la mereix abans que jo i, en alguns casos, ja hem fet tard. Com és la vida diària de Pere Alzamora? Estic a la fàbrica, faig caminades, als estius vaig a Begur amb la família...

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 26-10-2014 Pàgina 56

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/4-economia/18-economia/789280-els-empresaris-tenen-una-funcio-social.html?ca=1&piwik_campaign=rss&piwik_kwd=meseconomia&utm_source=rss&utm_medium=meseconomia&utm_campaign=rss